

ANEU MAR ENDINS

Futur i esperança

El passat 23 de setembre, amb ocasió del cinquantè aniversari de les riuades que varen causar mort i destrucció a diverses poblacions del Vallès, ens vàrem aplegar a la nostra catedral per celebrar l'Eucaristia en memòria i sufragi de les víctimes d'aquell desastre. Participà en aquest acte una àmplia representació de la societat civil terrassenca i diocesana, amb la presència de les primeres autoritats municipals i els responsables dels benemèrits cossos de seguretat i dels cossos de bombers, que ben sovint ens donen un exemple de generositat i heroisme en moments de desgràcies. A d'altres ciutats també s'ha fet semblant celebració.

En aquesta celebració vaig dir que l'entrega i la fermesa dels terrassencs i de les persones de les altres poblacions afectades va ser un exemple per al món en aquells dies de dolor. Per això, avui desitjo tornar a recordar aquell fet però en la perspectiva d'un futur d'esperança. Aquell desastre fou també l'inici d'una obra de reconstrucció gran i significativa que va fer batejar com un sol cor a gent molt diversa de la nostra societat, tots ben units. Aquest és l'altre missatge que ens deixa el record d'aquells fets.

Aquell dia, i recordant els meus estudis universitaris de Psicologia ja llunyans, vaig esmentar que en aquesta matèria hi ha un concepte molt adient per explicar aquesta lluita i reconstrucció. És el que s'anomena *resiliència*. Es refereix a la capacitat de les persones per sobreposar-se als contratemps, la capacitat per a fer front a les adversitats de la vida, adaptar-se, superar-les i, fins i tot, sortir enfortits de les dificultats. No només és resistir davant de les dificultats, sinó que comporta fermesa en la resistència i capacitat d'esdevenir millors i més forts.

La *resiliència* és la capacitat que té un individu davant les adversitats per mantenir-se dempeus, amb dosis de perseverança, tenacitat, actitud positiva i accions, que permeten avançar a contracorrent i superar les adversitats. La *resiliència* distingeix dos components: la resistència davant la destrucció, i la capacitat de forjar un comportament vital positiu, i això malgrat les circumstàncies difícils.

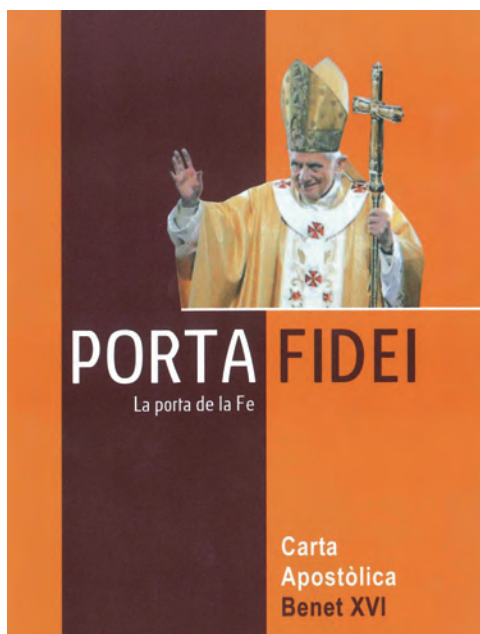
Sobre aquest fonament, amb aquesta ferma esperança, es pot construir i es pot reconstruir. Terrassa i les altres poblacions afectades varen ser reconstruïdes amb les ajudes que van arribar també de l'exterior, però sobretot gràcies a la fe dels seus ciutadans, que van viure animats per un esperit d'autèntica solidaritat, per la voluntat de donar un futur a les persones, a les famílies, a la ciutat i a les altres poblacions, un futur de llibertat, de pau i de prosperitat.

La història de la formació i el desenvolupament de les nostres ciutats i pobles va lligada amb la fe, amb la vida i amb el treball dels nostres avantpassats, que recordem especialment en aquests dies dels inicis del mes de novembre. Aquest tresor de vida ha estat posat a prova en diferents moments de la nostra història, però sempre les dificultats van ser superades vivint com un poble unit, en fidelitat a la nostra història i a la nostra cultura.

Ara estem vivint també un moment especialment delicat a causa de la crisi econòmica que posa moltes persones i moltes famílies en una situació molt dura i dolorosa. Que no ens manqui, també ara, la fermesa per superar les dificultats i, posant la nostra confiança en Déu, obrir nous camins de pau, de convivència i de solidaritat.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

La Porta de la Fe

El dimarts 11 d'octubre de 2011 el Papa Benet XVI signà la Carta Apostòlica en forma de «Motu Proprio» *Porta Fidei* (*La Porta de la Fe*) amb la qual convocava l'Any de la Fe que ha començat el dia 11 d'octubre de 2012, en el cinquantè aniversari de l'inauguració del Concili Ecumènic Vaticà II. A la nostra Diòcesi de Terrassa l'Any de la Fe va ser inaugurat pel Sr. Bisbe el diumenge següent, dia 14 d'octubre. Durant aquest Any de la Fe se'ns convida a llegir els *Documents del Concili Vaticà II*, el *Catecisme de l'Església Catòlica* (si més no el seu *Compendi* o bé el *YouCat*). Convé que tots llegim la carta del Sant Pare *La Porta de la Fe*. Per a facilitar-

ne la lectura el Bisbat de Terrassa n'ha fet una edició en català distribuïda a través de les parròquies.

GLOSSA

Lloem tots el nom del Senyor

Jesús va parlar al temple quan era petit, va llegir a la sinagoga a l'inici de la seva vida pública, va posar la innocència dels nens com a model per arribar al Regne i ens va convidar a tots a compartir el pa i el vi, el cos i la sang de Crist, fent el seu memorial. A tots, petits i grans. Així ho fan aquest dia en una missa familiar, preparada per un equip de pares: van arribant els músics —infants i adolescents— i disposen els instruments. Els coordinadors han preparat un full amb les responsabilitats a assumir: director de cants, lectors, animadors dels grups que comenten les lectures, acompanyants adults mentre són al voltant de l'altar, encarregats de fer el cartell amb el lema del dia, pares que preparen les pregàries que els corresponen, encarregats de la projecció amb la lletra de les cançons... Una breu introducció centra el tema de les lectures del diumenge a partir de la invitació de Jesús a estimar servint els altres, i situa tots els qui col·laboren en el desenvolupament de la celebració.

Arriben les famílies, pares i fills. Tot és a punt. Un toc solemne de campanes avisa els assistents des de la megafonia. Es fa el silenci i s'enceta el cant d'entrada. El prevere que presideix ocupa el seu lloc. La missa familiar ha començat i es desenvolupa segons les previsions. Abans de co-

mençar la lectura de la Paraula, els infants i adolescents es distribueixen en grups en dependències annexes. Escolten les lectures i l'explicació que els fan els pares que els acompanyen i després preparen unes pregàries senzilles.

Retornats a la nau principal, les formulen en el moment de la pregària dels fidels. Es van alternant els diversos grups: «Senyor! Els de secundària, que tenim molta energia i moltes inquietuds, ens volem comprometre a servir-te millor tenint disponibilitat per als altres, fent amics, posant pau, sent més amables i generosos, ajudant els necessitats, sent pacients, posant-nos al lloc dels altres, sent comprensius...» Els del darrer cicle de primària: «Ajudar a casa, fer els deures aprenent amb il·lusió, fer les coses sense necessitat que ens ho diguin els pares, aprendre que manar és, també, ajudar...» Els de segon cicle: «Compartir els jocs amb tots els nostres companys...» Els més petits: «Pregar, estimar, respectar, menjar el que ens costa, fer cas als pares...» Tots acaben amb un sonor: «Jesús, ajuda'ns!» La celebració continua, els infants i adolescents envolten l'altar... «Lloeu el Senyor, infants i vells, joves i noies. Que tots lloïn el nom del Senyor» (Sl 148,7.12-13).

Enric Puig Jofra, SJ

9a Setmana de Cinema Espiritual: Sessió per a infants de Catequesi

Per a nens i nenes de 3r a 6è de Primària. En coordinació amb la Delegació de Catequesi. Projecció de la pel·lícula *El juego perfecto*. Dissabte dia 24 de novembre a les 10 h. Lloc: Cinema Catalunya de Terrassa.

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure». Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa». Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam». Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Jesús i l'òbol de la viuda. Mosaic de Sant Apol·linar (s. vi), Ravenna (Itàlia)

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «No us fieu dels mestres de la Lleï. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filacteries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molt rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba». Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan». Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos». Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra"». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces —como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo—. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

▶ Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Estos recibirán una sentencia más rigurosa.» Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a los discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

Donar i donar la vida

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 4a setmana): Tt 1,1-9 / SI 23 / Lc 17,1-6 ■ **dimarts:** Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10 ■ **dimecres:** Tt 3,1-7 / SI 22 / Lc 17,11-19 ■ **dijous:** Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25 ■ **divendres:** 2Jn 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37 □ **dissabte:** 3Jn 5-8 / SI 111 / Lc 19,41-44 ■ **diumenge** vinent, XXXIII de durant l'any (□ Barcelona) (litúrgia de les hores: 1a setmana): Dn 12,1-3 / SI 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32.

El fragment d'avui clou l'activitat de Jesús a Jerusalem els darrers dies abans de la passió. Després d'aquest episodi entrem en el discurs de Jesús sobre els darrers temps (Mc 13,1-37) i en el relat de la passió i la mort de Jesús (Mc 14,1-16,8). El text que hem llegit consta de dos fragments diversos, probablement enllaçats pel fet que el primer es tanca amb l'esment de les viudes i el segon és precisament sobre una viuda pobre. El tema de fons és, tanmateix, la hipocresia o la religiositat basada en el compliment de lleis i normes que tenen una manifestació externa.

La primera part és una invectiva contra els teòlegs jueus. No deixa de ser sorprenent que les dures paraules de

Jesús, que en Mateu i Lluc s'adrecen també contra els fariseus, aquí se centren en els escribes. És sorprenent perquè molt poc abans (12,34) tenim la gran lloança de Jesús que llegim el diumenge passat adreçada precisament a un escriba: «No ets lluny del Regne de Déu.»

La invectiva d'avui té com a objecte una religiositat que privilegia les aparències: «els vestits», «ser objecte de salutacions públiques», «ocupar els primers llocs a la sinagoga i a taula», «abusar de la indefensió de les viudes» i «portar llargs i ostentosos filacteris». L'ensenyament de Jesús és que la fe veritable no està en l'aparença sinó en el cor. És el missatge que presideix l'opció de Jesús per l'autenticitat i la interioritat. Una

opció que Jesús va fer al començament de la seva actuació i de la seva proclamació del Regne. És el missatge dels profetes clàssics d'Israel del segle vuitè abans de l'era cristiana. El moll de l'os de la inspiració de la vida de Jesús.

Amb aquest missatge enllaça també l'episodi de la viuda pobre. El que val no és tant donar o donar molt. El que en realitat demana l'opció de Jesús és donar-se. En aquest sentit l'escena de la viuda que dóna del que ha menester per viure és un magnífic preludi de la passió. Jesús, efectivament, va donar la vida perquè tothom pugui tenir vida a desdir (Jn 10,10). La dinàmica és exactament la mateixa (Mc 10,45).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

46. Presència de les dones deixebles

L'Evangelí de Lluc posa una especial atenció en les dones i en allò que diu Jesús sobre les dones. També Marc recull les paraules de Jesús sobre la viuda pobre (cf. Evangelí d'avui).

Pot ser interessant esmentar aquí un altre text que també es propi de Lluc (8,1-3). Conta en aquest text que Jesús anava predicant amb els dotze i que també hi havia dones que l'acompanyaven. Dóna el nom de tres i afegeix: «I moltes altres que el proveïen amb els seus béns.»

Es fa una diferència clara entre aquestes dues formes de ser deixebles de Jesús, entre els dotze i aquestes dones que el seguien: els encàrrecs a uns i altres són molt diferents. Lluc diu ben clar el que els altres evangelistes només insinuen: «moltes» dones formaven part del cercle més íntim de la comunitat de creients, i aquest anar amb Jesús era part essencial de la fe, com més tard es mostra de forma impressionant sota la creu i en la resurrecció.

Potser sigui ara oportú fer notar algunes particularitats de l'evangelista Lluc. Així com ell posa una atenció especial en la importància de les dones, també és ell l'evangelista dels pobres: en ell es dona manifestament una «opció prioritària pels pobres». També es mostra particularment comprensiu davant els jueus.

I ja hem vist diverses vegades que Lluc és l'evangelista que presenta la pregària de Jesús com a font de la seva predicació i de les seves obres. Tot el que fa i diu Jesús surt de la seva unió especial amb el Pare, del diàleg entre Pare i Fill.

Si estem convençuts que les Sagrades Escripcures foren *inspirades* per l'Esperit Sant, també ho devem estar que aquests aspectes especials de la tradició lucana ens han conservat aspectes essencials de la figura original de Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*,
1a part, Ed. Claret)

Seguir el Evangelio da felicidad

El abad Atanasio, padre del desierto, tenía un libro de fino pergamino. Contenía el Antiguo y el Nuevo Testamento. Valía 18 céntimos. Un hermano que pasó, lo cogió y se lo llevó. Atanasio no dijo ni hizo nada. Temió que al robo añadiese el perjurio. El hermano fue a vender el libro. Pidió por él 15 céntimos. El comerciante dijo:

—«Déjame el libro. Averiguaré si vale lo que pides.»

El comerciante llevó el libro al abad Atanasio y le dijo:

—«Padre, mira el libro y dime si vale quince céntimos.»

—«Sí, es un buen libro. Pienso que vale más», respondió Atanasio.

El día convenido, el comerciante dijo al hermano:

—«Aquí está tu dinero. Se lo enseñé al abad Atanasio y me dijo que podía pagar lo que pides.»

El hermano preguntó: —«¿No te dijo nada más?»

El comprador respondió: —«No.»

De pronto el hermano dijo: —«He cambiado de idea y no quiero vender el libro.»

Y a toda prisa se fue a ver al abad Atanasio y con lágrimas en los ojos le devolvió el libro. Pero el abad no quería aceptarlo y le decía:

—«Vete en paz, hermano. Te lo regalo.»

Pero el hermano repetía: —«Si no lo coges, nunca más tendré paz.»

Ambos renunciaron a las ansias de posesión. Después de esto, el hermano permaneció junto al abad Atanasio el resto de sus días. Seguir el Evangelio trae felicidad.

J. M. Alimbau

SANTORAL

11. ✠ Diumenge XXXII de durant l'any. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. Dilluns. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. Dimarts. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. Dimecres. Sant Serapi, primer mr. mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. Dijous. St. Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. Divendres. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. Dissabte. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

ENTREVISTA

JOAN-CARLES ELVIRA

Proposta monàstica

El cap de setmana del 23 al 25 de novembre, la comunitat de monjos de Montserrat ofereix la possibilitat de conèixer la vida monàstica a homes entre 18 i 35 anys amb inquietuds espirituals.

Durant aquests dies s'ofereix «un marc on descobrir la importància de la interioritat en el camí de la fe», apunta el P. Joan-Carles Elvira, OSB, coorganitzador del «Cap de setmana monàstic». Aquesta activitat tindrà continuïtat durant el curs amb temes monogràfics. En la primera edició «es presentaran els grans eixos de la vida monàstica». Els assistents s'allotjaran a l'hostatgeria del monestir i compartiran els àpats amb la comunitat benedictina de Montserrat. Informació: 938 777 765 / montserrat.osb@gmail.com.

Per què atrau la vida monàstica en la societat actual?

En realitat, la vida monàstica és una gran desconeguda. Diria que el que atrau és la intuïció d'una experiència espiritual. Un monestir s'associa a un lloc de recolliment, de silenci, quelcom alternatiu a la societat d'avui. Això pot atreure algunes persones, fins i tot joves. Acollir i acompanyar aquesta recerca és una de les tasques més importants dels monestirs en l'actualitat. Amb tot, cal facilitar el primer contacte. Aquesta és una de les raons de ser del cap de setmana monàstic que proposem.

Com definiria la vida monàstica benedictina?

És una forma de vida cristiana centrada en una recerca de Déu i de l'Evangelí viscuda en comunitat. L'experiència de la pregària, l'acolliment dels pelegrins, la vida fraterna són condició necessària per a la verificació d'un trobament personal amb el Crist per part del monjo. Aquest trobament transforma radicalment la vida d'una persona.

Què es trobaran els participants en aquesta edició?

La possibilitat de participar en el ritme de la comunitat de monjos. Això facilita un seguit d'experiències que després són comentades en grup, amb la supervisió d'un monjo. D'aquesta manera, els eixos fonamentals de la vida monàstica —vida fraterna, acolliment, silenci, pregària comunitària, lectura de la Bíblia— són descoberts de manera teòrica i pràctica. S'obre així un camí d'aprofundiment en caps de setmana posteriors.

Òscar Bardaji i Martín

EVANGELIZAR

La novedad del primer anuncio

La *novedad* del primer anuncio, comparado con otras acciones pastorales al servicio de la Palabra como son la catequesis, la formación permanente y por supuesto la teología, consiste en su carácter *preformativo*: el

primer anuncio como palabra que en sí misma empuja a la *acción-decisión*, que mueve al destinatario hacia Jesucristo.

El primer anuncio no es una primera información aséptica sobre Jesucristo, ni una primera catequesis positiva sobre Jesús de Nazaret, ni una argumentación filosófico-teológica sobre la razonabilidad de la fe en él. El primer anuncio es simplemente —difícil y arriesgada simplicidad— una llamada, una propuesta, una invitación personal a realizar un acto de aproximación, de confianza y de adhesión existencial a Jesucristo.

Hay que reconocer que la mayoría de pastores, catequistas y laicos cristianos no estamos acostumbrados a hablar en este registro. Preferimos descansar sobre una argumentación *objetiva*, procedente de la teología fundamental o de la catequesis garantizada por la Iglesia. En realidad, en la práctica real del primer anuncio el sujeto agente sólo cuenta con su fe personal, su testimonio y, eso sí, con la fuerza de la Palabra en una faceta muy poderosa: el anuncio del Evangelio nuclear o *kerigma* (que significa *proclamación, mensaje*).

Por consiguiente, hablar de primer anuncio supone volver a retomar la manera y el contenido básico de cómo empezó todo y de cómo se ha ido extendiendo y comunicando el cristianismo en sus mejores y más creativos momentos a lo largo de la historia. Por eso se habla de *primer anuncio* como nuevo nombre del *kerigma* anunciado por Pedro y Pablo, tal como queda recogido en los textos del Nuevo Testamento. La llamada *nueva evangelización* no es en modo alguno proponer un Evangelio nuevo, sino volver a la experiencia original y proponer la fe de los apóstoles con renovado ardor y unos métodos que nos demandan los hombres y las mujeres de hoy.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*,
Ed. PPC, Madrid 2009)

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 10, a les 11 h. Presideix la Jornada de Formació al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès.

A les 20 h. Celebra la missa en la festa patronal a la parròquia de Sant Martí de Sant Celoni.

Aquest diumenge dia 11, a les 12 h. Celebra la missa en la festa patronal a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola.

Dimarts dia 13. Visita Pastoral a la parròquia de la Santa Creu de Bellaterra.

Dimecres dia 14, a les 11 h. Reunió amb els preveres de l'Arxiprestat de Mollet per a preparar la Visita Pastoral.

Dijous dia 15, a les 11 h. Presideix la reunió del Col·legi de Consultors.

Divendres dia 16, a les 20.30 h. Presideix l'Escola de Pregària per a joves a la Catedral.

Dissabte dia 17, a les 10 h. Presideix la sessió del Consell Pastoral Diocesà.

A les 19.15 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Cristòfor de Terrassa.

Diumenge dia 18, a les 11.30 h. Presideix la Missa Es-tacional a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de la Floresta, en la Visita Pastoral.

▶ NOTÍCIES

Celebració de la Festa de la Mare de Déu del Pilar. El divendres dia 12 d'octubre, festivitat de la Mare de Déu del Pilar, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir la celebració de l'Eucaristia a la Catedral. Varen assistir-hi els membres del Centre Aragonès de Terrassa i devots de la Mare de Déu. Després de la missa el Sr. Bisbe, acompanyat pel Sr. Jaume Pujol, president del Centre Aragonès i de diversos regidors de l'Ajuntament, va fer l'ofrena floral a la Mare de Déu a la Plaça Catalunya, davant el local del Centre Aragonès.

El Sr. Bisbe celebra la festa de Santa Teresa de Jesús. El dilluns dia 15 d'octubre Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va presidir la missa a les 10 del matí al monestir de carmelites descalces de la Mare de Déu de Mont-

La Porta de la Fe

14 (*segueix*). Per la fe, homes i dones de tota edat, els noms dels quals estan escrits en el llibre de la vida (cf. Ap 7,9; 13,8), han confessat al llarg dels segles la bellesa de seguir el Senyor Jesús allí on se'ls cridava a donar testimoniatge del seu ser cristians: a la família, a la feina, en la vida pública i en l'exercici dels carismes i ministeris que els confiaven.

També nosaltres vivim per la fe: per al reconeixement viu del Senyor Jesús, present en les nostres vides i en la història.

serrat i sant Josep Oriol, al barri de la Torreta (la Roca del Vallès). Després de la celebració el Sr. Bisbe va saludar la comunitat de monges.

El Sr. Bisbe visita les obres de l'escola la Salut. El dilluns dia 15 d'octubre al migdia Mons. Saiz Meneses, bisbe diocesà, va visitar les obres d'ampliació de l'escola diocesana Mare de Déu de la Salut a la ciutat de Sabadell. Acompanyat dels responsables del centre i de les obres va resseguir-ne l'estat interessant-se per la bona marxa de la construcció.

Aplec de Sant Miquel de Toudell. El diumenge dia 30 de setembre es va celebrar l'Aplec de Sant Miquel de Toudell.

Celebrà la missa Mn. Joaquim Fluriach, rector de Sant Martí de Sorbet (Viladecavalls) i concelebrà Mn. F. Xavier Aróztegui, fins ara rector.

▶ ANY DE LA FE

Primer pelegrinatge diocesà a Terra Santa amb motiu de l'Any de la Fe. Del dia 24 d'abril al dia 1 de maig. Presidida pel Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa. Visita a tots els llocs de la vida de Jesús, el Senyor. Viatge en avió. Preu: 1.529 euros. Són 90 places distribuïdes per orde d'inscripció. Inscripcions a l'agència de viatges (tel. 934 673 244). Informació: www.bisbatdeterassa.com.

▶ D'ALTRES BISBATS

Què creiem els cristians. Parlem-ne tot llegint el YouCat. Per a joves (entre 16 i 30 anys). Acompanyats per Mn. Cinto Busquet. Quatre sessions durant el curs. La primera: dilluns 12 de novembre de 18.45 a 20.45 hores. Cal proveir-se del YouCat (*Youth Catechism*). N'hi ha versió catalana. Promogut pel Moviment dels Focolars. Lloc: Centre d'Estudis Pastorals (Barcelona). Per a més informació: CEP (telèfon 933 174 858), e-mail: espaidialogic@focolars.org.

Immersió ignasiana a Manresa. Dissabte 17 i diumenge 18 de novembre. Acompanyen Pere Borràs, sj. Ricard Dastis, Anna de Montserrat. Places limitades. Informació i inscripcions: recepcio@covamanresa.cat, tel. 938 720 422, Cova de Sant Ignasi, 08241 Manresa.

Cap de setmana monàstic a Montserrat. Del 23 al 25 de novembre, per a homes entre 18 i 35 anys. Informació: P. Joan-Carles Elvira o G. Bernat Juliol, tel. 937 777 765, e-mail: montserrat.osb@gmail.com.

VI Encontre Nacional de la Divina Misericòrdia. Dissabte dia 24 de novembre. A la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, a les 15 h: Via Crucis a la Plaça; a les 17 h: Missa solemne presidida pel Sr. Cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach (és necessària la invitació), a la parròquia de Santa Maria de Gràcia, de les 22 a les 24 h: Adoració eucarística. Informació i reserva: Apostolat de la Divina Misericòrdia. Tels. 934 261 622 i 932 463 316.

REMAD MAR ADENTRO

Futuro y esperanza

El pasado 23 de septiembre, con ocasión del cincuenta aniversario de las riadas que causaron muerte y destrucción en diversas poblaciones del Vallés, nos congregamos en nuestra catedral para celebrar la Eucaristía en memoria y sufragio de las víctimas. Participó en dicho acto una amplia representación de la sociedad civil tarrasense y diocesana, con la presencia de las primeras autoridades municipales y los responsables de los beneméritos cuerpos de seguridad y de los cuerpos de bomberos, que muy a menudo nos dan ejemplo de generosidad y de heroísmo en momentos de desgracias. En otras ciudades también se hizo semejante celebración.

En aquel acto litúrgico dije que la entrega y la firmeza de los tarrasenses y de las personas de otras poblaciones afectadas fue un ejemplo para el mundo en aquellos días de dolor. Por ello deseo recordar de nuevo hoy el hecho pero en la perspectiva de un futuro de esperanza. Aquel desastre fue también el inicio de una gran y significativa obra de reconstrucción, que hizo latir como un solo corazón a gente muy diversa de nuestra sociedad, todos bien unidos. Este es el otro mensaje que nos deja el recuerdo de aquellos hechos.

Aquel día, recordando mis ya lejanos estudios universitarios de Psicología mencioné que en esta materia existe un concepto muy adecuado para explicar esta lucha y reconstrucción. Es la llamada *resiliencia*. Se refiere a la capacidad de las personas para sobreponerse a los contratiempos, la capacidad de hacer frente a las adversidades de la vida, adaptarse, superarla e, incluso, salir fortalecidos de las dificultades. No es sólo resistir ante ellas sino que comporta firmeza en la resistencia y capacidad de hacernos mejores y más fuertes.

La *resiliencia* es la capacidad que tiene el individuo de mantenerse en pie ante las adversidades, con dosis de perseverancia, tenacidad, actitud positiva y acciones que permiten avanzar a contracorriente y superarlas. La *resiliencia* distingue dos componentes: la resistencia ante la destrucción y la capacidad de forjar un comportamiento vital positivo y ello a pesar de las circunstancias difíciles.

Sobre dicho fundamento, con esta firme esperanza, se puede construir y se puede reconstruir. Terrassa y las demás poblaciones afectadas fueron reconstruidas con las ayudas que también llegaron del exterior, pero sobretodo gracias a la fe de sus ciuda-

danos que vivieron animados por un espíritu de auténtica solidaridad, por la voluntad de dar un futuro a las personas, a las familias, a la ciudad y a otras poblaciones, un futuro de libertad, de paz y de prosperidad.

La historia de la formación y el desarrollo de nuestras ciudades y pueblos guarda relación con la fe, con la vida y con el trabajo de nuestros antepasados a quienes recordamos especialmente estos días de los inicios del mes de noviembre. Dicho tesoro de vida ha sido puesto a prueba en diferentes momentos de nuestra historia, pero las dificultades han sido siempre superadas viviendo como un pueblo unido, en fidelidad a nuestra historia y a nuestra cultura.

También ahora vivimos un momento especialmente delicado a causa de la crisis económica que sitúa a muchas personas y familias en una situación muy dura y dolorosa.

Que no nos falte, ahora también, la firmeza para superar las dificultades y, puesta nuestra confianza en Dios, abrir nuevos caminos de paz, de convivencia y de solidaridad.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa